

ΠΟΙΗΣΗ

Ύμνος και θρήνος στους δυο εξαγγελους της λευτεριάς

Τάσο Ισαάκ και Σολωμό Σολωμού

Τις ημέρες εκείνες έκαναν σύναξη μουσική τα παιδιά, επειδή τα κακά μαντάτα πληθαίνουν, να βγουν έξω σε δρόμους και σε πλατείες με το μόνο πράγμα που τους είχε απομείνει, μια παλάμη τόπο κάτω απ' το ανοιχτό πουκάμισο, με τις μαύρες τρίχες και το σταυρουδάκι του ήλιου. Όπου είχε κρά-

Του Πέτρου Στυλιανού

τος κι εξουσία η άνοιξη. Και νωρίς βγήκαν κατά μπροστά στον ήλιο με πάνω ως κάτω απλωμένη την αφοβία σαν σημαία, οι νέοι που τους έλεγαν αλήτες. (Αντώνης Μακρυδημήτρης).

Κείνα τα παιδιά με το χρώμα του ήλιου στο πρόσωπο
με τα πυκνά φρύδια και τα σγουρά, κορακάτα μαλλιά
μ' ανοικτό το μαύρο πουκάμισο
μ' ένα κλωνί βασιλικό στ' αυτί
κίενα τσιγάρο στο στόμα
αψηφώντας των ξένων νεήλυδων στρατοκρατών

προσταγές και διάτες
τις λόγχες και τα ρόπαλα
τα μαροσίπς και τα τανκς
τρέξανε χωρίς κανένα δισταγμό
στον Κρανίου τόπον
κι ανεβήκαν στο σταυρό
του μαρτυρικού Γολγοθά
ξεκρίνοντας μες απ' τα φλογισμένα μάτια τους
πέρα, στο μούχρωμα τ' ορίζοντα
τη σκλαβωμένη Αμμόχωστο
τα κατεχόμενα σπίτια τους
με τους μυρωμένους πορτοκαλόκηπους.
Δώθε μια χούφτα γης λεύτερη
αγκαλιά με τη γαλάζια θάλασσα
ένα πεντακάθαρο ουρανό
κι ένα σμάρι γαλανά όνειρα.
Εδώ που σμίγουν η ιστορία κι η πράξη
ασκώντας ψηλά ως τα ουράνια
τον ιμερτόν άνθρωπον.

Απ' την αντίπερα γραμμή
φάνηκεν ο Ανθρωπόμορφος λύκος
μ' οπλισμένο το χέρι
γνώριμο στο φονικό και στη βία
μαζί του κι οι επείσακτοι οι Γκρίζοι Λύκοι
Οι Ώρες
η Δίκη, η Ειρήνη,
η Θαλλώ, η Καρπώ, η Αξιώ
οι Μούσες
η Κλειώ, η Ευτέρπη, η Θάλεια,
η Μελπομένη, η Τερψιχόρη, η Ερατώ,
η Πολύμνια, η Ουρανία η Καλλιόπη,
κι οι Μοίρες.
- η Κλωθώ, η Λάχεσις, η Άτροπος
κρύψαν από ντροπή το πρόσωπο
και πέταξαν τρομαγμένες
στο περιβόλι τ' ουρανού.
Κάθε που βλέπανε νέο κι άοπλο να πορεύεται
διψώντας Λευτεριά και Δίκιο
ξεφύτρωναν Εκατόγχειρες
που τον οριζοντίωναν
και τον έστρωναν
με λαστούς κι υποκόπανους
όσο που του μαλάκωναν
τα μαλακά υπογάστρια
και της σκληρής κάρας
το περιεχόμενο
εκχυνόταν στη Γης
Ο Ανθρωπόμορφος Λύκος
στράφηκε κάποτε στο Σολωμό
που σκαρφάλωνε στον ουρανό
ν' αναστηλώσει τον ήλιο
κι ούτε που ταραχτήκε στη θέα τ'
ανθρωπόμορφου κτήνους.

Μύρισε το βασιλικό
σήκωσε τα μάτια κατάντικρυς στον Ήλιο
και τον κάλεσε μάρτυρα
- σαν τότες τους γερανούς
πριν απ' το φονικό του οΐβυκος-
σφραγίζοντας για πάντα την ιστορία της Γης του.

Κείνη την ώρα ο Κίτρινος Έπηλυς
με τα τρία τ' αστέρια στο γιακά
άει στο διάλο, φώναξε,
αλήτες που σας ανεχόμαστε ακόμα και ζείτε
καιρός να πληρώσετε για την αποκοτιά σας
να ζητάτε Λευτεριά και Δίκιο
ν' αμφισβητείτε τα μηνύματα της Μαντζικέρτ
τα παθήματα του Λεκαπηνού
τη σφραγίδα τ' Αλπαρσλάν
του επίγονου του Αλλάχ
και σβούριξε τη φωτοβολίδα

Οι άνθρωποι της νύχτας
με το μίσος στην καρδιά και το θάνατο
σημάδεψαν το κορμί και το κεφάλι
του εξάγγελου

π' ανέβαινε το σταυρό του ολόφωτος
οπλισμένος
με το τραγούδι της λευτεριάς
το βασιλικό στ' αυτί
το σταυρό στο στήθος
τη ματιά π' αλικόντιζε φωτιές
Και ξερνούσαν φωτιά οι Γκρίζοι

Ανθρωπόμορφοι Λύκοι
στον κόσμο των αγγέλων
και των αθώων παιδιών
που πέσαν καταγής
στης Μάνας Γης τα γόνατα
σε μια γραφή που έσμιγε τ' ατσάλι με το χόμα
και το αίμα αυλακώνοντας πότιζε
τις αγριοβιολέτες τ' αμμόλοφου.